

Mücková byla i s dítětem myslivcem Braunem vytažena a zachráněna.

Mückovou postavili nyní před porotu pro pokus vraždy svého dítěte. Dva dozorcí ji přinesli v lenošce, sešlou, s tuberkulosou míchy jako památkou na osudný den.

Porota měla srdce: 12 hlasy ji osvobodila. Soucitní lidé přišli a každý podle možnosti přispěl jí malým penízkem. Mnohému skanula z očí slza, slza porozumění s nešťastnou matkou a dítětem lásky.

*

Ani olomoucká porota nenalezla ve veřejnosti, resp. v tisku, pochopení. Nesoudila, jak veřejnost si přála. Jistý časopis napsal o tomto zasedání olomoucké poroty: „Co říci závěrem? Snad to, že porota tentokráte byla více než kdy mírná, někdy i na škodu spravedlnosti. Co říci o divácích? Že chodí tam jedny a tytéž tváře, lačné romantiky lidského života, a ještě lačnější něčemu se přiučít? Je to tak známo, že není třeba o tom mluvit. Soudci, advokáti, státní zástupci, ti všichni jako součástky instituce, které se říká spravedlnost, byli tentokráte jen opatrnými vůdci v tomto zákulisí života, ba možno říci, že většinou pouhými statisty. Co říci celkově? To, jediné to: volej, jak volej, spravedlnosti se nedovoláš! Zrušte poroty, učiňte soudce lidmi a ne výkonnými orgány mrtvé litery a uvidíte, že trest bude měřen podle zralého uvážení viny a ne podle nálady 12 soudců z lidu.“

Lékařská záhada.

(Zem. trest. soud v Brně.)

Před senátem v. r. dr. Zapletala prodávával se záhadný lékařský případ. Obžalován byl 54letý železniční lékař MUDr. Michal Schechner ze Znojma, že svou neopatrností a nevědomostí zavinil smrt ženy železničáře Fr. Stehlíkové.

Případ udal se takto: K dru Schechnerovi přišla v r. 1921 Fr. Stehlíková, která si naříkala na velké bolesti v kříži. Lék, který jí dr. Schechner dal, nepomohl a Stehlíková za několik dní přišla opět. Dr. Schechner předsevzal gynekologické vyšetření a chtěl provést výškrab dělohy. Šetření konal pomocí děložních kleští, výškrab se mu však nezdařil. Proto zavolal na pomoc dr. Köllera, který výškrab provedl. V noci na to byla Stehlíková zachvácená velkými bolestmi. Dr. Schechner dal ji dopravit do nemocnice, kde Stehlíková přes okamžitou operaci zemřela.

Při pitvě seznali lékaři, že Stehlíková zemřela následkem perforace dělohy, která nastala nějakým instrumentem nejdéle 2 dny před smrtí. Otvor v děloze nastal dle posudku lékařů neopatrným zavedením kleští do dělohy.

Krajský soud ve Znojmě vyžádal si podrobný posudek lékařské fakulty Karlovy university v Praze. V podaném posudku fakultním se praví: „Dr. Schechner dopustil se chyb, z nichž je patrna nevědomost. Sondování provedl dr. Schechner tak nesprávně, že kleštěmi proděravěl dělohu, zachytil a na 6 místech proštípl kličky střevní a stěnu měchýře močového. Dále

neinformováním dr. Köllera o pravé diagnóze dopustil se takové chyby, z níž je rovněž patrna nevědomost.“

Státní zastupitelství vzneslo proto na dr. Schechnera žalobu podle § 356 tr. z. Přelíčení bylo několikrát odročeno za účelem nových znaleckých posudků. Nový posudek Karlovy university potvrdil, co bylo řečeno v posudku prvním. Přes to nenabyl soudní dvůr přesvědčení o vině žalovaného a dr. Schechnera osvobodil. Státní zástupce ohlásil odvolání.

Manželské utrpení bankovního ředitele.

(Zemský soud civilní v Praze.)

Syn bohaté pražské rodiny utišil bouřlivé vlny svého mládí tím, že vplul do manželského přístavu s dcerou venkovského stavitele, která dostala věnem jen otcovské pozhledání a k tomu svůdný obličej.

Tyto vlastnosti stačily rodinnému štěstí do té doby, než se stala mladá panička předmětem důvěrných pozorností příslušníků velkoměstského „zlatého mládí“. To ovšem nepřispělo k spokojenosti manžela, zvláště když mu „drahá“ choť stále předkládala za toiletty tisícové účty. Když si konečně uvědomil, že by ho záletná a náročná choť přivedla do finanční zkázy, hledal pomoc u detektivního ústavu Ch., aby se zbavil výživy důkazem horkého činu, který se také skvěle zdařil.

Ač panička po východu z bytu „kličkovala“ dvěma detektivům, mohli již za 14 dní klamanému manželi vítězoslavně telefonovati, že sedí panička v pasti. Pastí tou byl byt v domě na Starém městě, nacházející se v prvním i druhém poschodí a spojený vnitřními schody. Manžel na perutích touhy dojel na večer autem k domu, kde byl očekáván oběma „pomocníky“. Smluvil s nimi strategický plán:

Posadil se totiž sám na schody před dveřmi bytu v I. poschodí, zatím co jeden detektiv číhal před vchodem do bytu v II. poschodí a jeho kolega před vchodem do domu. Tři hodiny seděl manžel na schodech, při čemž upřeně se díval na kukátko u dveří, jež se občas pohnulo.

Demovnice kroutila povážlivě hlavou nad tím, proč vlastně ten pán na schodech tak dlouho sedí a na kukátko hledí a byla celá pryč, když jí ten pán na její dotaz, proč tam vlastně sedí, odsekl, že chce „vysedět“ svoji paní.

A vyseděl ji. Před půlnocí se konečně otevřely dveře prvního poschodí, z nichž vystoupil oblečený velkoobchodník s udiveným dotazem, co ten pán na schodech vlastně chce. Neztratil duchapřítomnosti, ani když ho manželský sok zcela vážně ujistil, že hledá v jeho bytě svoji paní. Dokonce pozval ho s pohostinským gestem k prohlídce bytu a přísahal, že prý je slavný vdovec a proto celý večer prohlíží sám v bytě obchodní knihy. Počítal s tím, že panička uprchne z bytu vchodem ve druhém poschodí, aniž by ovšem tušil, že jest tam detektiv, který stál tam jako Cerberus v podsvětí.